

Het jongste bankbiljet van Nederland (Maart 1940)

goede bedoelingen, dat nog altijd in het stationsgebouw bewonderd kan worden, de juiste maat gaf. Intusschen heeft de stijl van de tegeltableau's school gemaakt tot in 1940 toe. Op dit punt is nog weinig of niets verbeterd en de in 1915 glimlachend maar scherp gegeven commentaar onverzwakt geldig gebleven. Nog altijd wordt aanvaard als iets vanzelfsprekends, dat de eischen (reeds in 1909 door de firma Enschedé voor Der Kinderen geformuleerd) van belemmering van namaak niet vereenigbaar zijn met de eischen van zinrijk ornament en zinrijke beelden. Der Kinderen had deze op zijn wijze geformuleerd in een rijk en schoon geheel, zuiver van vlak-verdeeling, edel van verhoudingen en met een juist besef van hetgeen een versiering kan zijn. Ziet men daartegenover de geuite wenschelijkheid van een „portret, omdat de gelijkenis daarvan meer dan iets anders tot het publiek

spreekt. In dit opzicht schijnt een vrouwenportret, althans een baardeloos beeld nog de voorkeur te verdienen”, dan kan het niet verbazen, hoe Der Kinderen het tenslotte moest opgeven. Hetgeen altijd beter lijkt dan het toegeven dat ons het product 1940 bezorgde en niets anders beteekent dan het nog altijd voortduren van een geestesgesteldheid anno 1900. Dat het anders mogelijk is, dat dit verzet wel degelijk gebroken kan worden, bewijzen de Nederlandsche postzegels. Hoe men ook over de resultaten moge denken. Ze toonen een ander zoeken, een andere gezindheid, een beter plan, dan de tegeltableau's 1914 en onze geheele vaderlandsche bankbiljettentooi.

Wie neemt het op zich hierin grondig verbetering te brengen? Het is niet voldoende een kunstenaar te belasten met het ontwerp. Het is noodig een kunstenaar met graphisch inzicht te kiezen, noodig een juiste keuze te